

har udtalt mig med tilstrækkelig Vidtløftighed om min egen Stilling til selve Sagen og gjort Rede derfor, kan jeg paa dette Standpunkt unblade at lægge videre Beslag paa det høie Things Opmærksomhed i saa Henseende, og jeg kan indskrænke mig til med saa Ord at motivere mit Vædringsforslag til § 15, eller som det nu er blevet, Underændringsforslag til det samlede Vædringsforslags § 11. Det er jo allerede en tung Byrde, man lægger paa den danske Skibsart ved at underkaste den et saa generende Tilsyn, som sker ved denne Lov, og det forekommer mig, at man bør gjøre Alt for at mildne Indtrykket af den Streng-
 hed, hvormed der vil gaas frem mod de danske Skibshedere, ved i alt Fald at vise simpel Retfærdighed mod Skibshederne paa de Punkter, hvor det er muligt, og det, tror jeg, kan ske paa dette Punkt. Det er forbundet med ganske overordenlig stort Tab for et Skib at ligge stille; men jeg tror ikke, det er almindelig anerkjendt blandt Rægsfolk — og til dem maa de Folk henregnes, der ville komme til at behandle disse Sager — hvor stort et saadant Tab er. Jeg tror, det vil forbause i alt Fald et meget stort Antal af det høie Things Medlemmer, naar de høre, at et Dampskib kan have et Tab af 6—800 Kr. eller endogsaa mere ved at ligge stille en enkelt Dag, og da nu Forholdene ere saaledes, at et Skib, der stoppes af Skibsinspektøren, kan blive opholdt i en aldeles ubegrændset Tid og Vedkommende derved blive paasjert et meget stort Tab, mener jeg, det er ikke mere end billigt, at Staten erstatter Skibshederen dette Tab fuldt ud og ikke lader det komme an paa Resultatet af et Spøgsmaal, som kan falde mere eller mindre heldigt ud for vedkommende Agheder. Der staar ganske vist i Loven, at Ostersynet uopholdelig skal foretages, og at Besigtigelseskommissionen uopholdelig skal tilkaldes; men da denne Kommission kan have Forretninger paa forskjellige Steder, som kunne medtage længere Tid; og da der ikke er fastsat nogen Tidsfrist i Loven, inden hvilken Besigtigelsen skal finde Sted, er det Tab, der paasjeres Aghederen, udsat for at blive ganske overordenlig stort. Jeg skal blot nævne som et Exempel, at et Skib bliver standset paa Grund af en formentlig Feil ved Skroget, som ikke ligger umiddelbart for eller kan ses uden nærmere Undersøgelse, hvorved det er nødvendigt at løse Skibet. Hvis det er et stort Skib, vil det let hengaa 8—14 Dage dermed. Hvis nu Besigtigelseskommissionen er i

Junktion et andet Sted, kan Skibet opholdes flere Dage, inden Kommissionen kommer tilstede, og da der kan medgaa flere Dage til Undersøgelsen, og atter en 6—8 Dage kan medgaa til Indtagelse af Ladningen, kan Skibet tabe en 3 a 4 Uger af sin kostbare Tid foruden det Tab, der er forbundet med, at Skibet stoppes, og det kan være ubegrændset, da man ikke kan danne sig nogen Forestilling om, hvilke Fordringer der kan reises mod Skibet af Ladningens Eier. Naar man nu kan hjælpe Skibshederen til nogen Erstatning ved at fastsætte i Loven, hvad han skal have for det Tab, han lider ved Tidsspilde, tror jeg, man opfylder en ganske simpel Retfærdighedsfordring, naar man gjør det, og jeg har derfor tilladt mig at foreslaa, at der gives ham en Erstatning af 2 Ore pr. Ton for hver Time i den Tid, Skibet har ligget standset. Jeg tror, at man netop ved at fastsætte Erstatningen paa den nævnte Maade kan bevirke, at vedkommende Embedsmand, der faar med Sagen at gjøre, vil under Trykket af det Tab, der eventuelt vil kunne paabyrdes Statskassen, finde Anledning til at arbejde hurtigere, end han maaske ellers vilde, idet man som sagt ikke til enhver Tid vil kunne have klart Begreb om, hvor stort et pekuniært Tab det dreier sig om. Jeg har forøvrigt ikke Noget at tilføie, og jeg skal med disse saa Ord anbefale mit Vædringsforslag til det høie Things Betagelse.

Strandkøb: Det er saare naturligt, at der i et Udvalg som det, der her har været nedfat, gjør sig forskjellige Anskuelser gjældende under Forhandlingerne om et saa vidtløftigt Lovforslag. Naar jeg har unbladt at stille Vædringsforslag om et Punkt, jeg væsentlig holdt paa i Udvalget, er det begrundet i, at det endelig tilfidsf saae ud, som om hele Udvalget kunde blive enig, idet de enkelte Medlemmer sloge af paa deres Fordringer til forskjellige Sider, og jeg skulde ikke her have taget Ordet, naar ikke den sidste ærede Taler havde stillet et Vædringsforslag, der er kommet mig noget uventet. Det staar for mig saaledes, som om dette ærede Medlem repræsenterer Skibshederne, og jeg skal ikke unblade at sige, at det staar ogsaa for mig, som om jeg særlig repræsenterer de smaa Skippere, de simple Sømænd. Det, som det har gjort mig ligesom ondt at gaa fra, er det, der staar i § 4, eller rettere det, som nu ikke staar der, nemlig at der skulde være taget noget mere Hensyn til de Skibe, der gaa mellem